

**BERETNING
TIL NKS'
5. LANDS-
MØTE**

INNHOOLDSLISTE.

NKS' OPPGAVER	s.0
BERETNING TIL NKS' FEMTE LANDSMØTE	1
HØYREAVVIK I NKS??	1
EN FØRELØPIG PRESENTASJON AV BERETNINGAS KONKLUSJON	3
DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN OG FØRHOLDA I NORGE	4
SITUASJONEN I STUDENTMASSEN	6
SITUASJONEN I NKS	11
1.VERVING	11
2.STYRKING AV DE KOMMUNISTISKE ORGANISASJONSNORMENE	13
3.STUDIER	14
4.KADERFØSTRING	14
5.EKSTERN KAMP	15
SENTRALSTYRETS PLANARBEID	16
FØRØRDETT MELLOM HØVEDOPPGAVA MED ORGANISASJONSBYGGING OG ANDRE ARBEIDSFELT	17
RØD FRONT/STUDENTERSAMFUNNA	17
INTERESSEKAMP OG UTDANNINGSPOLITIKK	18
KVINNEPOLITISK ARBEID	22
INTERNASJONALT ARBEID	23
OPPSUMMERING AV LINJEKAMPER I NKS	24
KONKLUSJON	26

NKS' OPPGAVER.

Norges Kommunistiske Studentforbunds viktigste oppgaver er:

- 1) Fostre kommunister som senere skal bli med i AKP(ml).
- 2) Styrke bygginga av den revolusjonære bevegelsen i Norge også ved å delta aktivt i arbeidet med å diskutere AKP(ml)s og den norske revolusjonære bevegelsens politikk,arbeide aktivt for å spre denne, og mobilisere flest mulig bak bevegelsens kortsiktige og langsiktige politiske målsettinger og linjer.
- 3) Bygge Norges Kommunistiske Studentforbund særskilt,organisatorisk og politisk,slik at NKS er i stand til å ivareta de oppgavene som organisasjonen er tiltenkt.

BERETNING TIL NKS' FEMTE LANDSMØTE.

Beretninga vil bli et viktig dokument i landsmøteforberedelsene og på selve landsmøtet. Hensikten med beretningsdiskusjonene er at medlemmene skal kunne vurdere tilstanden i NKS og utviklinga siden forrige landsmøte. Vi må studere de gode og dårlige sidene våre: styrke de gode sidene og kvitte oss med feila våre slik at vi kan få en bedre og mer slagkraftig organisasjon. Bare slik kan vi bli bedre i stand til å nå de måla vi har stilt oss både på kort og lang sikt. Beretninga skal være et hjelpemiddel for å løse de problemene organisasjonen står overfor.

Beretninga til NKS 5. landsmøte tar utgangspunkt i forrige beretning og de vedtaka som ble gjort av det sittende sentralstyret for perioden. Dette er nødvendig for å vurdere utviklinga i NKS.

HØYREAVVIK I NKS:*

Høsten 1980 fatta Politisk Utvalg i NKS et vedtak som fastslo at det sto et høyreavvik i organisasjonen. Dette skjedde parallellt med at ei liknende utvikling ble oppsummert i partiet.

I korte trekk kunne dette høyreavviket karakteriseres ved ei dreining i synet på partiets rolle under sosialismen, og i synet på de kommunistiske grunnprinsippene. Det var skjedd ei utglidning i de kommunistiske organisasjonsprinsippene, spredning av kommunistisk propaganda og teoretisk skoloring var svekket.

NKS var i ferd med å bli en dagskamporganisasjon.

I interessekampen som dengang var hovedoppgava arta dette seg ved at enheten med SV ble overordna de politiske linjene for kamp og det ble ikke verva til den kommunistiske organisasjonen.

*
"Høyreavvik" er et begrep frå den kommunistiske bevegelsens h storie som betegner ei politisk utvikling der den kommunistiske organisasjonen beveger seg vekk fra det revolusjonære grunnlaget i retning høyre. Hos oss ville dette komme til uttrykk ved en tilpasning til f.eks. SV. Tidligere brukte begrepet "venstreavvik" en overdreven "revolusjonær" språkbruk og praksis. Både "høyre" og "venstre" tjener i sin praktiske kosekvens borgerskapets interesser og bidrar til å undergrave den kommunistiske organisasjonen.

Beretninga oppsummerte at mange eksterne faktorer var årsaken til denne utviklinga:

F.eks hadde utviklinga i den internasjonale kommunistiske bevegelsen og problemene i AKP skapt rom for tvil hos mange. Når den politiske overbevisninga var mer grunna på religion enn vitenskapelig forståelse åpna dette for ei sosialdemokratisering som drev hele ml-bevegelsen mot høyre.

Beretninga slo fast at vi kan trekke fire lærdommer av dette:

1. At vi må være på vakt mot utglidning av de kommunistiske organisasjonsnormene.
2. At sosialdemokratisk ideologi kontinuerlig må bekjempes.
3. Betydninga av skolering i marxismen.
4. Betydninga av å styrke NKS som kommunistisk organisasjon.

Vedtak om beretninga slo fast:

"I tida framover vil det være av særlig stor betydning for det revolusjonære studentforbundet å intensivere arbeidet med å bygge NKS organisatorisk og politisk. Nyrekrutteringa til forbundet må i tida framover vere ei særleg viktig oppgave."

På første sentralstyremøte etter landsmøtet vedtok sentralstyret å ha organisasjonsbygging som høyeste prioritet helt fram til neste landsmøte.

Organisasjonsbygginga skulle bygge på fem elementer:

1. Rekruttering
2. Styrking av de kommunistiske organisasjonsnormene
3. Studier
4. Kaderfostring
5. Ekstern kamp og markering av NKS

Prioritering av organisasjonsbygginga var begrunna ut fra spørsmålet om NKS i det hele tatt skulle eksistere fram til neste landsmøte.

Ei vurdering av utviklinga av NKS må ta hensyn til i hvilken grad denne oppgava er oppfylt.

EN FORELØPIG PRESENTASJON AV BERETNINGAS KONKLUSJON.

Den beskrivelsen forrige landsmøte ga av situasjonen i NKS må for en stor del sies å gjelde også foran dette landsmøtet. Det må likevel slås fast at NKS fortsatt er en kommunistisk organisasjon. ML-bevegelsen i Norge står hele tida under konstant press fra høyre. Den sosialdemokratiske reformismen har ideologisk hegemoni i det norske samfunn. Revisjonistiske strømninger sprer illusjoner om muligheten til fredelig overgang til sosialismen og ettergivenhet overfor supermakta Sovjet. NKS holder imidlertid fast på de kommunistiske grunnprinsippene på tross av teoretisk uenighet. Vi har likevel mange problemer som gjør at vi ikke fungerer så godt som vi ville. Disse problemene blir behandlet utøver i beretninga og oppsummert i hovedkonklusjonen.

DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN OG FORHOLDA I NORGE.

Situasjonen i NKS kan ikke sees isolert fra forholda ellers i Norge og den internasjonale situasjonen forøvrig.

Sjøl om den hjemlige studentpolitiske arena kan oppleves som en egen verden er det opplagt at vi påvirkes av ytre politiske og økonomiske faktorer.

Den viktigste endringa i denne landsmøteperioden har vært den internasjonale økonomiske krisa og den økende arbeidsløsheten. Den kapitalistiske økonomien rystes i sine grunnvoller.

Vestlig industri står foran en svær strukturell omlegging som vil få store politiske konsekvenser.

Vi kan bl.a. se kimen til denne utviklinga i engelsk gruveindustri i dag. Noe av det samme var grunnlaget for kampen i Tyssedal.

Framveksten av ny teknologi som kunne gitt menneskeheten en bedre tilværelse kaster tusener ut i arbeidsløshet.

En stor del av dagens ungdom vil aldri komme i inntektsgivende arbeid.

Det begynner å gjære i den europeiske arbeiderklassen. Det finnes imidlertid ikke idag noen kommunistisk bevegelse som kan være noen politisk kraft i et organisert opprør.

På det globale plan har krisa bidratt til å skjerpe utbyttinga av den 3.verden. Men undertrykkinga gir også grobunn for nasjonale opprør mot imperialismen.

I løpet av de nærmeste åra vil det vokse fram en ny internasjonal situasjon med helt nye politiske og økonomiske konstellasjoner.

Supermaktspolitikken blir stadig mer aggressiv.

Sovjet er ei supermakt på frammarsj både militært og i opinionen.

Men USA viser også større vilje til å reise militær kamp til forsvar av gamle interessesfærer.

I Europa er ettergivenhetspolitikken overfor supermaktene en viktig krigsfremmende faktor. Konflikter innafor NATO-alliansen og økonomisk orientering mot østblokklanda kan skape store politiske endringer i Europa.

Sovjet har høsta stor politiske gevinst på en vestlig fredsbevegelse som ikke har noen politisk linje for å forsvare den nasjonale sjølråderetten eller for å støtte østeuropeiske menneskerettsforkjempere. I Norge har vi knapt merket døningene av de økonomiske og politiske rystelser som tvinger seg fram.

Arbeidsløsheten er økende. Nedskjæringene i offentlig sektor forverrer levekåra for vanlige folk.

Det begynner så smått å gjære i det norske samfunn. Folk streiker for bedre materielle kår, for flere arbeidsplasser, for forsvar av tidligere oppnådde rettigheter (eks. sjukelønnsordninga), mot rasering av små industristeder (Sulis og Tyssedal), mot nedskjæringer i den kommunale sektor (La Oslo leve) og mange flere.

Likevel er det ikke sånn at legitimiteten til det politiske systemet på noen måte er truet.

Femti års oppdragelse i sosialdemokratisk ideologi sammen med en økonomisk oppgangstid har skapt grunnfesta tillit til kapitalismen og vårt politiske system.

Det finnes to viktige utviklingstendenser i det norske samfunnet i dag: Tendensen til større classesamarbeid som best kommer til uttrykk ved utspill fra regjeringa, arbeiderpartiet og toppsjiktet i LO og NAF. De sprer ideologien om at vi "alle er i samme båt", med en felles innsats skal vi berge den norske skuta i land og sikre landets konkurranseevne.

Den andre tendensen er tendensen til klassekamp som kommer til uttrykk som begynnende protest og aksjon .

Blant studenter slår classesamarbeidsideologien gjennom ved et politisk budskap som går på at studenter er privilegerte og følgelig ikke har noen legitime krav,

- at de viktigste skillelinjene går innafor studentmassen, mellom unger fra borgerskapet og andre,
- at vi ved å akseptere nedskjæringer og omfordelinger kan bidra til å løse den økonomiske krisa til "alles beste".

Vår oppgave er å avsløre classesamarbeidet og styrke klassekampem blant studenter, samt bidra til å styrke enheten mellom studentene og arbeiderklassens kamp.

SITUASJONEN I STUDENTMASSEN.

Førrige beretning slo fast at studentmassen i all hovedsak er tredelt: En liten del som studerer på heltid med næringslivsstøtte og gode yrkesmuligheter. En relativt stor gruppe som tar korte yrkesorienterte heltidsstudier. Den tredje gruppa betående av deltidssstudenter som tar en lengre universitetsutdanning.

Studiefinansieringsundersøkelsen til Norsk Studentunion fra 1978 fastslår at:

- studentmassen blir eldre. Gjennomsnittsalderen i -78 var 25,4 år
- det skjer en økning i egenfinansiering av studiene ved økt deltidarbeid

Høsten -78 jobbet 43% deltid, i Oslo hele 51,1%.

Ved etterundersøkelsen til NSU i 1980 var antall deltidssstudenter i Oslo økt til 56,7%. Av de deltidsarbeidende studentene jobber mer enn 25% mer enn 10 timer i uka.

Det er opplagt at de materielle forverringene som studentene blir underlagt er med på å vanskeliggjøre politisk arbeid blant studenter:

- når studentene jobber mer deltid har de mindre tid til utenomfaglig aktivitet
- økt deltid svekker studentenes oppfatning av seg sjøl som studenter og dermed evnen til kollektiv handling
- den samme effekten oppstår ved at studentene blir eldre og følgelig pådrar seg mer omsorgsansvar
- problemene på arbeidsmarkedet og den dårlige studiefinansieringa ~~disiplinere~~ studentene og gjør dem mer eksamensorientert og mindre kritisk både til faget og samfunnet forøvrig
- det ligger også en disiplinering i nye studiestrukturer som nå blir innført pga nedskjæringer samt endringer i samfunnets utdanningsbehov

Hele denne situasjonen gjør det vanskeligere enn tidligere å skape store massebevegelser blant studentene.

Men den er ingen umiddelbar hindring for å bygge et større NKS enn det vi har idag.

Sterk forkusering på deltidarbeid bidrar til å skyve ansvaret for problemene i NKS over på eksterne faktorer.

Bildet er nemlig mer sammensatt enn de umiddelbare inntrykkene fra NSU's studiefinansieringsundersøkelse gir.

Deltidsarbeid er mer utbredt på universitetene enn på høyskolene, det finns i større grad på samfunnsfaga enn på mat.nat. og det gjelder i større grad for hovedfagsstudenter enn for andre. F.eks. viste hovedfagsundersøkelsen i Oslo at over 90% av studentene ved to samfunnsfaglige institutt jobba deltid.

Dette betyr at det fremdeles finnes store grupper som fremdeles er heltidsstudenter og at disse befinner seg blant yngre, nye studenter.

Studenter som ikke vil være med i NKS oppgir gjerne andre aktiviteter som årsak: idrett, kultur andre typer organisasjoner. Valgundersøkelser viser større oppslutning om SV, RV enn blant folk forøvrig. Dette betyr at store grupper blant studentene definerer seg sjøl som progressive. Dette gir grunnlag for å avvise påstanden om at studentene er passive og apolitiske.

Studenter er gjerne både aktive og engasjerte. Hovedproblemet er imidlertid at de er sterkt dominert av sosialdemokratisk ideologi, noe som hindrer dem fra å ta standpunkt for den kommunistiske bevegelsen eller revolusjonært arbeid generelt.

Fagforeningsbevisstheten blant studenter er lav sjøl om den er noe større hos studentgrupper med mer klar framtidig profesjons-tilknytning som sykepleierstudenter og sosialskolestudenter.

Dette har forskjellige årsaker: Høyskolenes interesseorganisasjoner har alltid hatt individuelt medlemskap - folk må overbevises før de melder seg inn.

Det har betydning at staten har hatt en vellykket strategi for å lamme studentenes egne organisasjoner ved å opprette nye organisasjonsstrukturer ved lærestedene.

Dette problemet er forsterket ved at studentenes organisasjoner i stor grad har manglet ei politisk linje for å mobilisere studentene. Den sterke partipolitiseringa av studentpolitikken har også bidratt til å gjøre studentpolitikken til et felt for "de innvidde".

Om NKS står svakt i dag gjelder dette i enda større grad andre politiske organisasjoner blant studenter.

Sosialistisk Front finnes i dag bare i organisert form i Oslo. Der står de i fare for å gjenta tabba til Grønt Græs og drukke i samskipnadsbyråkratiet. Dette har skapt store indre splittelser i Sos. Front mellom ledelse og grunnplan. Den høyredreininga som vi ser i fronten ser ut til å ha allmen oppslutning. Med høyredreining menes her bl.a. økt ansvarlighet overfor staten og en tendens til å akseptere nedskjæring og omfordeling.

Universitetet SV (USV) organiserer andre SV'ere enn de som er med i Sosialistisk Front. USV jobber lite med studentpolitikk og har tradisjonelt stått til høyre for studentpolitikkerne i Sos.Front. USV er en framtrædende eksponent for reformistisk ideologi i studentverdenen. De har gått inn for nedleggning av Tyssedal av "samfunnsøkonomiske lønnsomhetshensyn" og er aktive marxismekritikere.

Våren -84 hadde SV planer om å opprette en landsomfattende studentorganisasjon. Dette ser foreløpig ut til å være lagt på is.

Grønt Grås i Oslo har prøvd å gjenreise seg sjøl som et sentrumsliberalt alternativ. Mangel på ideologi, gode ledere samt en generell kunnskapsløshet har gjort dette vanskelig til nå.

AUF-stud har muligheter til å styrke sin posisjon. DNA i opposisjon har framstilt partiet som et radikalt alternativ.

Gamle synder glemmes og tilgis.

AUF-stud utgjør ikke i dag noe reelt alternativ. De går snart i allianse med høyre og snart med venstresida og utgjør ingen politisk kraft i seg sjøl. De burde imidlertid ha stor mulighet til å flyte på den generelle oppslutninga om sosialdemokratisk ideologi som finns i studentmassen.

NKSF/UH De konservative studentene ser ut til å styrke seg.

Konservative studentpolitikere jobber innafør Norges Konservative Studentforbund. Det finnes i dag endel uenighet innafør NKSF som går på politiske linjer og prioriteringer. Formannen i NKSF har gitt uttrykk for målsetting om å ta over både DHL og NSU (Distriktshøgskolestudentenes landsorganisasjon og Norsk Studentunion), det første har de allerede klart. Vi vet også at det jobbes med å ta over Polen- og Afghanistanarbeidet. Med en konsolidering av troppene og et større engasjement fra Unge Høyremedlemmene har de konservative studentene store muligheter for framgang.

Tverrpolitiske fronter som Radikal Fellesfront i Bergen seiler i motvind. Den opprinnelige aktivistfronten er i dag tynget av studentpolitiske verv og de politiske motsigelsene innad i fronten.

Venstrevind i Trondheim består av SV'ere og udefinerte sentrumsliberalere. Disse sitter i dag med ledelsen av studentavisa og har tidligere hatt styret i studentersamfunnet. Men representerer ingen politisk kraft av betydning..

De politiske skillelinjene står sterkest i Oslo. Det er også her de fleste politiske retninger finnes i organisert form.

I Tromsø er de politiske organisasjonene nærmest ikke-eksisterende og den politiske aktiviteten er låg.

På et sted som Ås (Landbrukshøgskolen) jobber ulike fronter mye sammen. Aktivitetsnivået er høyere enn det som er vanlig mange andre steder.

Det har i de senere åra oppstått nye ideologiske strømninger blant intellektuelle. Dette dreier seg om ei orientering mot astrologi, meditasjon og andre former for individualistisk kropps- og sjele- dyrking.

Disse strømningene står i motsetning til kollektiv tankegang, materialisme og utadretta samfunnsmessig engasjement.

NKS har i perioden ikke evna å stille seg målsettinger for å slåss mot den idealistiske oppblomstringa, langt mindre som kommunistisk organisasjon å ta kampen opp mot den.

Ved en ideologisk analyse av studentmassen er det riktig å si at reformismen er en større trussel mot ei revolusjonering av studentene enn revisjonistiske strømninger.

Med unntak av AMG (Arbeidermaktgruppa) er det ingen andre enn oss som propagerer for revolusjon og sosialisme.

Alle andre politiske grupperinger som tradisjonelt definerer seg som sosialister har ingen annen "sosialistisk" strategi enn reformkamp og omfordeling av verdiene innafor de eksisterende produksjonsforholda.

Revisjonisme forstått som unnfallenhet overfor supermakta Sovjet ser imidlertid ut til å ha økende oppslutning og kommer til uttrykk gjennom oppslutning om de mest tilbakeliggende delene av freds- bevegelsen.

Oppsummeringsvis kan vi si at det ikke har skjedd store ideologiske endringer i studentmassen i denne perioden. Men det relativt djupe innpasset av sosialdemokratisk tankegang i folk gjør det enklere for "moderasjonslinja" å vinne fram i økonomiske nedgangstider. Det ser ut til at studentene i stor grad har akseptert sin økonomiske situasjon. Det kan muligens være grunnlag for å bevege studentene noe mer på mindre enkeltsaker, gjerne knyttet til lokale krav, faglige forhold osv.

Afghanistanuka viste at det fremdeles er mulig å mobilisere studenter for solidaritet med andre.

Konklusjon:

1. Om studentenes materielle kår er endret er likevel grunnlaget tilstede for politisk aktivitet.
2. NKS har et stort potensiale dersom vi evner å utnytte det.
3. Framgangen til NKS vil bl.a. avhenge av vår evne til å reise kamp mot sosialdemokratisk ideologi i studentmassen.

SITUASJONEN I NKS.

Høsten 83 slo Sentralstyret fast at det var et åpent spørsmål om NKS skulle overleve landsmøteperioden som landsomfattende organisasjon. Gjennom topprioriteringa av organisasjonsbygging har vi foreløpig forhindra trusselen om nedlegging:

- Over 40% av medlemmene i Oslo er verva siste året. Sammen med fostring av ei rad nye medlemmer til å ta ledende oppgaver, har dette gjort det mulig for landsmøtet å velge en funksjonsdyktig ny sentralledelse.
- I Tromsø og Bergen der NKS ved inngangen til perioden var truet av nedlegging finnes det nå livskraftige lag med mange nye medlemmer. Samtidig er spørsmålet om nedlegging eller framgang ennå ikke avgjort på litt lengre sikt.

Når vi skal vurdere situasjonen i NKS bør vi ta utgangspunkt i vedtaket om å prioritere organisasjonsbygginga og i de fem elementene organisasjonsbygginga skulle inneholde.

1. Verving.

Det er et problem i organisasjonen at vi ikke har klart å gjøre verving til en kontinuerlig arbeidsoppgave og at vi ikke føler tilstrekkelig kollektivt ansvar for oppgava.

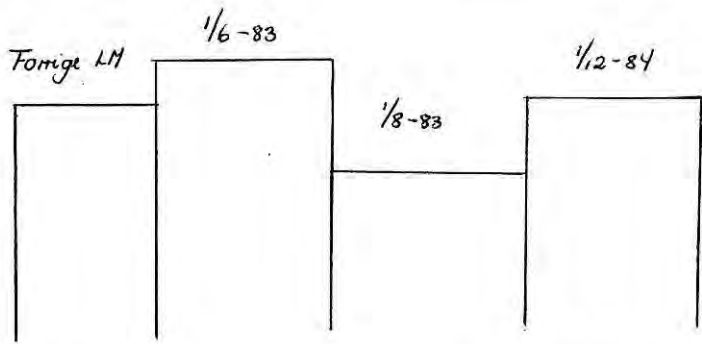
Vervearbeidet drives i stor grad som krampeverving foran utsiktene til snarlig død, og arbeidet drives i stor grad av enkeltpersoner. Til tross for at vi klarer å trekke med oss folk i dagskamparbeid på ulike felt klarer vi ikke å utnytte denne situasjonen til å verve til NKS. Dette skyldes både undervurdering av hva NKS kan bety for disse folka (forståelse for den kommunistiske organisasjonens oppgave), men også hva disse folka kan bety for NKS.

Det er all grunn til å tro at vi har et stort vervepotensiale. Detviseræden interessen vi blir møtt med og de resultatene vi faktisk får der vi klarer å komme oss ut. Dette potensialet befinner seg imidlertid på flere nivåer. Først og fremst har vi en del folk i vår umiddelbare nærhet som det vil kreve et minimum av anstrengelser å få inn. Dernest har vi et sjikt som krever at vi diskuterer politikk jevnlig med dem. Dette forutsetter at vi styrker det kvalitative massearbeidet. Det betyr å bekjempe tendenser til sekterisme og skape et politisk miljø som vil trekke nye folk til oss.

Til slutt er det et noe fjernere sjikt som vi først når ved å høyne den eksterne profilen vår. Dette blir tatt opp igjen under punktet om eksterne kamp.

En annen svakhet i vervearbeidet er manglende oppfølging av vedtak om valg av verveansvarlig på alle nivå.

Tross disse svakhetene ser det ut til at vi har klart å holde medlemstallet sånn noenlunde på nivået rundt forrige landsmøte. Disse talla er ikke umiddelbart sammenlignbare. Det er all grunn til å tro at dagens tall gir et mer reelt bilde av den faktiske medlems-situasjonen. Samtidig er det viktig å være klar over at vi nå er representert på mange færre steder enn tidligere.

Den grafiske framstillinga ovenfor viser medlemsutviklinga i NKS i perioden. Som vi ser er det høsten -84 en svak nedgang i forhold til inngangen til perioden. Samtidig er det grunn til å tro et det medlemstallet vi opererte med da er større enn det reelle. Sannsynligvis var det faktiske medlemstallet omtrent det samme som i dag. Når vi samtidig tar i betraktning den store avgangen vi har betyr det at nivået holdes på grunn av intensiv verving i perioder. Vi verver allikevel ikke nok til å skape et nettooverskudd.

Her er det store regionale forskjeller.

På årsmøtet i Oslodistriktet 1984 oppsummerte beretninga at medlemstallet for første gang i 80-åra er vokst fra året før. Det er også viktig å gjøre oppmerksom på at store deler av medlemsmassen befinner seg på avsluttende stadium av utdanninga.

Vi har konsentrert organisasjonsarbeidet ved å legge hovedvekta på de større stedene der vi har organisert lagsvirksomhet og lagt ned jobbinga i forhold til mindre steder der vi i realiteten bare hadde kontaktpersoner. Disse sisteplassene utgjorde store sluk på reisebudsjettet, men ga svært lite politisk uttelling. Tilsammen utgjorde NKS-medlemmene på disse stedene ca. 7% av medlemstallet ved inngangen til perioden. Dette har særlig rammet jobbinga vår på lærerskolene. Det må være ei målsetting å få utbygget disse kontaktene når vi får konsolidert oss i de større byene.

Vi har også store problemer i forhold til distriktshøgskolene. Dette skyldes særlig den raske gjennomstrømminga av studenter. I forhold til slike skoler trenger vi ei styrking av kontakten med partiet.

Vi vil i høstsemestret gjennomføre en organisasjonsundersøkelse for å kartlegge hvilke arbeidsfelt folk blir vervet gjennom, hvilke metoder som ble brukt og hvilke motsigelser folk hadde til å bli vervet. Ei slik kartlegging samt en undersøkelse av hvilke motsigelser medlemmene hadde til sjøl å gå ut å verve kunne bidra til å få opp en diskusjon og dermed heve det politiske nivået på spørsmålet om verving.

2. Styrking av de kommunistiske organisasjonsnormene.

Den forrige beretninga slo fast at det var iferd med å skje en utglidning av de kommunistiske organisasjonsnormene. Den høye prioriteringa organisasjonsarbeidet har hatt i perioden har ført til at vi idag kan si at vi holder fast ved de kommunistiske organisasjonsnormene tross store feil.

Den demokratiske sentralismen fungerer dårlig i NKS. Dette er svært skadelig. Vedtak som blir fatta blir ofte ikke satt ut i livet. Manglende oppfølging av planer og manglende ledelse har ført til at organisasjonen spriker i for mange retninger. Dette har bla ført til at medlemmer som jobber mye ser få resultater. Dette bidrar i lengden til å undergrave hele organisasjonen. Manglende sentralistisk ledelse svekker demokratiet.

Svak ledelse oppsummeres på alle nivå. Direktiv blir ikke fulgt opp av medlemmene og det finnes eksempler på at de har blitt brutt av ledelsen selv. Deo lave disiplinen skyldes manglende kunnskap og forståelse for det særegne kommunistiske arbeidet.

I NKS er det idag et sjikt med "gamle" medlemmer som kjenner organisasjonsprinsippene, disse utgjør for en stor del ledelsen i organisasjonen. Videre har vi et stort sjikt med nye medlemmer som har dårlig kjennskap til disse prinsippene. Det er ledelsen selv som har ansvaret for at det har utvikla seg et avvik og at de nye medlemmene har fått manglende skolering.

Disse problemene kan bare løses ved en grundig skolering i hva de kommunistiske organisasjonsnormene faktisk går ut på, samt en politisk diskusjon for å avklare om disse normen er hensiktsmessige for NKS.

Det viktigste leddet i korrigeringa er å stramme opp praksis. At brudd på vedtektene osv. får konsekvenser ved at det blir møtt med skikkelig kritikk.

Solidaritet

3 Studier.

Den store andelen nye medlemmer samt labert politisk debattklima har medført at det generelle politiske nivået er svært lavt i organisasjonen. Ledelsen har tatt altfor lite hensyn til dette. Vi har påpekt nødvendigheten av studier men i stor grad overlatt dette til folk sjøl. Vi tok et krafttak for å iverksette Kapitalenstudiene og opplevde i begynnelsen stor entusiasme og livlige diskusjoner. På et tidspunkt glapp imidlertid grepet. Da de store spørsmåla meldte seg for alvor klarte vi ikke i tilstrekkelig grad å løse opp i problemene og bringe diskusjonene framover. Denne situasjonen falt forøvrig sammen med avsluttende eksamen for vår "Kapitalstudieansvarlig." Ledelsen burde tatt hensyn til at medlemmene i større grad trengte konkret studieveiledning og oppfølging både mht Kapitalenstudiene, men også andre studier, -f.eks. de som skulle knyttes til sosialismedebatten.

Det er likevel viktig å oppsummere at interessen for studier er stor i NKS, ikke minst blant nyrekruttede.

4. Kaderfostring.

Dette feltet har vært mye kritisert i NKS ikke minst i forbindelse med jenteopprøret.

Det er her viktig å være klar over at det knapt finnes noen organisasjon som fostrer nye ledere med slik rekordfart som NKS og at organisasjonen har fostra særlig mange kvinnelige ledere.

Det som kan bemerkes til dette er at fostringa har skjedd spontant og lite planmessig.

Det har i perioden vært ført en bevisst politikk for å få fram jenter. I planlegginga av sommerleiren -84 ble det lagt vekt på ei sammensetting av folk med og uten erfaring, med særlig vekt på folk med lang tid igjen å studere. Det samme har vært forsøkt gjort ved sammensetting av kandidatstyrer til studentersamfunna.

Våren 84 ble trinn 1 i forbundsskolen avviklet og vil bli oppfulgt av trinn 2 i høstsemestret. Til tross for at denne ble holdt ved innspurten til eksamenstida var oppslutninga god og entusiasmen fin. Både Bergen og Trondheim har tatt særegne tiltak for å møte situasjonen med generasjonsskifte.

Midtveis i landsmøteperioden så det ut til at vi ville få store problemer med idet hele tatt å framskaffe kandidater til ny ledelse. Fire måneder senere har vi flere gode kandidater både til Oslo og sentralt.

Det er imidlertid viktig å være klar over at etter lands-
møtet vil alle medlemmer, også ledelsen i all hovedsak bestå av folk
som er verve etter 198 . Derfor bør tiltak som forbundsskolen gjøres
til et permanent skoleringsstiltak. Her bør det også være mulig å få
til et samarbeid med partiskolen.

Det bør imidlertid slås fast at det viktigste leddet i kaderfostringa
er de erfaringene som medlemmene opparbeider seg i den praktiske
klassekampen.

5. Ekstern kamp.

Vår eksterne profil har tradisjonelt vært ei sterk side hos oss.
Da organisasjonsbyggende arbeid fikk ei særegen prioritering ble det
lagt stor vekt på at denne måtte knyttes til den eksterne kampen.
Det er særlig gjennom ekstern aktivitet at vi kan knytte kontakter
med folk som vi kan verve til MKS. Uten ekstern kamp er det umulig å
vinne oppslutning om en kommunistisk politikk.
Det er gjennom ekstern kamp at vi får prøvd ut vår argumentasjon og
utvikla ny politikk.

Det ble bemerket som ei sterk side ved valget av den sittende ledelsen
at den besto av folk med ekstern erfaring.
Vi kan idag oppsummere at ledelsen i altfor liten grad har klart å
gjøre nytte av denne ressursen.

Dette skyldes i all hovedsak mangel på plan.

Når det gjelder organisasjonens profil har denne vært mindre ekstern
enn på mange år. Dette skyldes en rekke faktorer.
For det første er det en opplagt motsigelse mhp å prioritere folk
til organisasjonsbyggende oppgaver som lagsledere/sirkelledere og
ekstern kamp. For det andre svekkes den eksterne profilen ved et
generelt lavt politisk nivå og nye folk som mangler erfaring fra
ekstern markering.

Det er helt nødvendig med en rask styrking av den eksterne
profilen. Dette bør gå hånd i hånd med politiske diskusjoner om hvilke
politiske linjer vi ønsker å proklamere, hvilke grupper vi ønsker å nå.
Vi må styrke vår forståelse for hvordan vi kan bruke den eksterne
kampen til å styrke det kommunistiske studentforbundet.

SENTRALSTYRETS PLANARBEID

NKS er en liten organisasjon, og likevel har det vært nødvendig å ha mange oppgaver. Vi mener det har vært rett å jobbe allsidig med forskjellige arbeidsfelt som interessekamp, fagkritikk, studenter-samfunns, kvinnekamp, internasjonale saker og studiesirkler.

Det er flere grunner som taler mot en avgrensning i denne allsidigheten nå:

Den politiske situasjonen på lærestedene der det fins spredte bevegelser på mange forskjellige spørsmål, og ikke en hovedsak.

- Både studentenes tiltro til oss og våre vervemuligheter krever allsidig arbeid.

- Uten allsidig arbeid blir vi lett reformister.

Det har vært ei positiv utvikling i planarbeidet i perioden. I forrige landsmøteperiode foregikk Sentralstyrets planlegging etter en rangering av arbeidsfelt som gjerne ble satt opp mot hverandre. Dette ga ofte lite konstruktive debatter om hvilke arbeidsområder som var best, og mest medlemmer osv...

Dette Sentralstyret har lagt større vekt på at vi må arbeide med flere felt.

Svakheten ved denne planlegginga har vært at planvedtaka har vært for allmenne og for lite konkrete i forhold til målsettinger.

Og det har vært reist for lite kamp rundt det politiske innholdet i planen. I tillegg har det vært mangel på oppfølging av vedtak fra Sentralstyret.

Lærdommene av dette er:

1. Sentralstyret må i framtida lage konkrete, tidsavgrensede faseplaner som er bindende for hele organisasjonen. Dispensasjon fra planen bør søkes Sentralstyrets AU fra hvert enkelt lag og distrikt
2. Sentralstyrets plan bør være den minimumsplanen som alle lag er pålagt å arbeide med. Arbeidet i faser som ikke er planfestet av sentralstyrevedtak, fylles ut av distriktsstyrer og lag etter styrke.
3. Sentralstyrets autoritet bør styrkes ved at dets vedtak bringes aktivt inn i lagsdiskusjonene. Laga bør i framtida enten slutte opp om eller forkaste Sentralstyrets vedtak.
4. Planvedtak bør grunngis politisk, og det er Sentralstyremedlemmenes (og andres) plikt å reise diskusjon om de politiske motsetningene som planen reiser.

FORHOLDET MELLOM HOVEDOPPGAVA MED ORGANISASJONSBYGGING OG ANDRE ARBEIDSFELT.

Når vi skal vurdere det arbeidet som er nedlagt på ulike kamp-områder bør det skje ut fra disse kriteriene:

- har vi rekruttert flere medlemmer
- har vi skaffet oss flere sympatisører
- har vi bidratt til å høyne den politiske forståelsen hos våre medstudenter mht våre linjer i dagskampen
 - våre langsiktige mål om sosialisme og kommunisme
- har vi vunnet konkrete seire

Rød Front/Studentersamfunnet.

Dette arbeidet har vært drevet systematisk bare i Oslo og Trondheim, sjøl om NKS'eredeltar i debattene både i Tromsø og på Ås.

I Trondheim startet man høsten 83 med en planmessig oppbygging av Rød Front utfra målsettinga å skape et progressivt miljø rundt studentersamfunnet.

Oppbyggingsfasen varte fram til våren 84 da Rød Front overtok styret i studentersamfunnet.

Arbeidet har ikke foreløpig resultert i nye medlemmer, men det har blitt bygd opp et miljø rundt fronten. Nye folk har tatt ordet på møtet. Den politiske kampen har hovedsaklig vært rettet mot de konservative studentene som er spesielt mørkeblå i Trondheim. Resultatene har vært svært positive. TKSF har blitt avslørt som erke-reaksjonære og har fått motbør også innafor egen organisasjon. Dette bidro til at TKSF trakk seg som kandidat til valget.

I Oslo tok Rød Front over studentersamfunnet høsten 83. Det er mye mindre oppslutning om dette forumet i Oslo enn i Trondheim. Dette preger både frammetet og de politiske debattene. Det finnes imidlertid ikke noe annet progressivt diskusjonsforum i Oslo som er større og bedre enn DNS. Dette er viktig når man skal vurdere betydninga av å bruke krefter på dette arbeidet.

Det største problemet for studentersamfunnsarbeidet i Oslo har vært manglende konsolidering i NKS på spørsmålet. Det har alltid vært stor verbal oppslutning om å stille til valg å prioritere DNS høyt. Likevel har ikke NKS'ere sluttet opp på et minimumsnivå (gå på to klippmøter + generalforsamlinga). Dette er et stort problem fordi det gjør det svært vanskelig å legge realistiske planer. Vi må i større grad få reist motsigelsene omkring DNS-arbeidet.

Konklusjon.

Studentersamfunna er viktige fora for å spre kommunistisk politikk. Det er viktig at NKS har en plan for å utnytte de mulighetene disse gir.

Vi har foreløpig for lite konkrete målsettinger mht hvordan dette arbeidet best kan drives.

Det er viktig å være klar over at vi har fostra mange dyktige ledere gjennom arbeid i studentersamfunna.

I en situasjon der NKS trenger sårt til eksternt markering og kaderfostring blir dette arbeidet særdeles viktig.

De viktigste linjekampene ml-bevegelsen har kjørt fram har nettopp vært reist i disse debattforaene.

Vi må bli flinkere til å få en politiske plan for hvilke standpunkter vi ønsker å kjøre fram.

Mangelen på klar politisk profil er en generell svakhet som preger mye av det eksterne arbeidet vårt, og som forøvrig er et problem vi deler med resten av ml-bevegelsen.

Interessekamp og utdanningspolitikk.

Dette feltet hadde hatt topprioritet i NKS i lang tid.

Det var IK-arbeidet som gjenreiste NKS fra dvalen rundt -79, og dette har vært vårt viktigste eksterne kampområde siden.

Det var først omkring forrige landsmøte at vi begynte å få full uttelling for denne prioriteringa.

Vi reiste kamp mot partimisbruk av interesseorganisasjonene og argumenterte for økt grunnplansaktivitet. Denne linja fikk støtte blant studentene. Dette skyldtes også delvis de anti-partiholdningene som begynte å spre seg på denne tida.

Vi var på offensiven mot stortingsmelding 45 om arbeid og utdanning. Vi nøt stor respekt for vår evne til å organisere aksjoner mot statsbudsjettet og husleiestreiker.

Problemet var imidlertid en total neglisjering av det organisasjonsbyggende arbeidet.

Rundt landsmøtet var dette blitt så prekært at det var helt nødvendig å stille organisasjonsbygging som topprioritert oppgave.

Denne prioriteringa skapte forvirring omkring arbeidet som ble drevet på området interessekamp og utdanningspolitikk.

Omrioriteringa ble tolket dithen at studentpolitikken skulle legges på hylla til fordel for studiesirkel og lagsledelse.

En omdisponering av kadre vil være helt nødvendig i en sånn situasjon. Det må imidlertid oppsummeres som en feil at omlegginga skjedde så totalt og planløst.

Et eksempel på dette er at vi på landsmøtet i Norsk Studentunion våren -83 valgte inn tre av våre folk i arbeidsutvalget (to organiserte og en sympatisør). Dette er den sterkeste representasjonen vi noensinne har hatt i NSU-ledelsen.

Det bør stilles spørsmålstegn ved om dette var riktig i en periode der IK var lågere prioritert, men det er også betenkelig at vi ikke utnyttet denne muligheten til å styrke ppolitikken vår på grunnplanet. Sjøl om vi er små og må prioritere kreftene må vi uansett gjøre et minimum av studentpolitisk grunnplansaktivitet.

Dette både fordi studentene står overfor nye faglige og økonomiske forverringer i framtida, men også fordi det i gitte situasjoner viser seg å være bevegelse blant studentene på slike spørsmål.

Så lenge medlemmene i NKS ikke jobba med interessekamp ble NKS'erne i NSU's arbeidsutvalg sittende i et vakuum.

Det må likevel oppsummeres at disse posisjonene var viktige for at vi tidlig kom ut med våre linjer på stortingsmelding 12 om studiefinansiering.

De linjene vi har kjørt ut i perioden må oppsummeres som korrekte. Med dette merkes både stortingsmelding 12 og spørsmålet om inntektsavhengig tilbakebetaling, kamp mot omfordeling innafor budsjett-rammene og vår holdning mot "organfiksering", (ideen om at studentpolitikk bare kan drives i pampeorganer.)

Det har vært hevdet at vi har kjørt "venstre" i vår taktikk og argumentasjon. Dette er til en viss grad korrekt. Når vi sjøl har for lite konkrete erfaringer å vise til blir vår argumentasjon lett preget av for mye floskler og for lite innhold.

Eksempel på dette er at vi har propagandert for nødvendigheten av å reise kamp mot nedskjæringspolitikken.

Dette er viktig fordi hovedproblemet er at kampen ikke blir reist. I noen tilfelle blir imidlertid kampen reist og tapt. Denne situasjonen har vi stort sett ingen ting å si til fordi vi sjøl mangler erfaring fra slike kamper.

Vi har også feil i vår alliansepolitikk fordi vi ikke evner å utnytte motsigelser å trekke folk nærmere oss.

På et sted som Ås har vi derimot eksempel på at godt massearbeid kan skape bred oppslutning om våre linjer.

I perioden har de konservative overtatt DHL (Distriktshøgskolens Landsforbund). Det var lite vi kunne gjøre for å hindre dette. DH-utdanninga er preget av rask gjennomstrømming av studenter og det ville ha vært feil å prioritere å bygge oss opp på disse skolene med de kreftene vi disponerer i dag.

Vi valgte å ikke ha noen i ledelsen for LNL på det siste landsmøtet (har vanligvis hatt en i landsstyret), både fordi vi er svake på lærerskolene, men også utfra dårlige erfaringer med gisselfunksjonene vi har fått tildelt i LNL. Denne organisasjonen har i flere år vært drevet av ekstremt anti-kommunistiske SV'ere.

Vi sitter fremdeles med ledelsen i LNS. Dette skyldes først og fremst utbredt tillit til våre folk som har gjort en god jobb i organisasjonen og fått oppslutning om de politiske linjene for arbeidet. Det er ikke uttrykk for noe oppslutning om NKS som sådan. NKS'erne i LNS opplever manglende politisk kamp innad i organisasjonen som et problem. Likevel må det sies at jobbinga i LNS har resultert i flere medlemmer til NKS.

Vi har svekket vår posisjon i FR's ledelse, men det drives godt lokalt arbeid på enkelte sosialskoler som også har gitt oss flere medlemmer.

I skrivende syn jobbes det med et hefte om NKS sin politikk for sosialskolene. Målsettinga er å styrke den kommunistiske profilen på det faglige arbeidet på disse skolene.

Det fagkritisk arbeidet har blitt for lavt verdsatt, til tross for at mange lag og enkeltmedlemmer driver et fagkritisk arbeid.

Det er viktig for et kommunistisk studentforbund å ha en studentpolitikk. Sjølv om denne ikke har hatt noen høy prioritet og få folk har jobba med det har vi likevel utrettet en hel del. Vi har i flere tilfelle hatt stor oppslutning om vår politikk i kamp mot nedskjæringene, mot endringer av eksamensreglement og andre faglige spørsmål. Eksempler på dette er distriktshøgskolen i Volda, arkitektthøgskolen i Oslo, sosialskolen i Trondheim. (Flere kunne vært nevnt.) Vi har også klart å rekruttere flere medlemmer selv om det i skrivende stund ikke kan tallfestes hvor stor del av medlemmene som er vervet gjennom akkurat dette arbeidet.

Det finnes motsigelser i NKS på om vi bør jobbe med interessekamp ut fra dårlige erfaringer med manglende verving.

Dette er feil problemstilling. Vi må heller spørre hvordan IK-arbeidet skal drives dersom vi skal verve flere til organisasjonen.

Med den kapasiteten NKS har i dag vil det være feil å plassere mange folk i ledende posisjoner. Det viktigste for oss nå er opparbeide erfaring og høste tillit gjennom lokalt arbeid.

Det har også stått motsigelser i organisasjonen på hvorvidt vi har hatt økonomistiske avvik i interessekamparbeidet.

("Økonomisme" betegner en retning som overordner fagforeningsarbeid over det kommunistiske arbeidet. Fagforeninga blir viktigere enn partiet, dagskampen blir løsrevet fra kampen for sosialismen.)

Dette ble av enkelte tolket som at sosialismen ble nedtonet i vår argumentasjon, at parolene ble for breie osv.

I denne perioden må det være riktig å si at problemet heller har vært for snever profil i dagskamparbeidet. Økonomisme er først og fremst avhengig av om vi verver. Om vi bruker mulighetene til å trekke folk nærmere oss gjennom politisk diskusjon, verve til sirkel osv. Hvis vi jobber med dagskamp uten å tenke verving er dette nettopp et uttrykk for at vi nedtoner behovet for den kommunistiske organisasjonen.

Dette betyr ikke at verving er den eneste begrunnelsen for at kommunister skal drive med dagskamp

Tvertimot er vi de eneste som er i stand til å reise noen virkelig kamp for å ivareta studentenes interesser. Vi er de eneste som har ei politisk linje for å at studentene må mobiliseres til å slåss sjøl. Vi har ikke en politikk som går på at vi skal løse studentenes problemer på vegne av dem sjøl ved hjelp av korridorforhandlinger og vakker argumentasjon. Fordi studentene kommer til å bli utsatt for enda større forverringer i åra som kommer blir vår rolle i dagskampen desto viktigere.

Det er en stor utfordring for oss å avsløre statens utdanningspolitikk under kapitalismen, slåss mot sosialdemokratiets ideologiske grep om studentmassen.

Konklusjon.

Interessekamp og utdanningspolitikk må alltid være en viktig del av MKS' arbeid.

Det var riktig å nedprioritere interessekampen i en organisasjonsbyggende, men det var feil å nedlegge den så totalt som det ble gjort. Sjøl om vi minimerer MKS'ere i studentpolitiske verv er det viktig å drive lokalt arbeid. Det er på denne måten vi best kan skape oppslutning om våre linjer. Det er også lokalt arbeid som best kan gi oss et omland å verve fra.

Kvinnepolitisk arbeid.

Jenteopprøret i NKS som særlig har røtter til sommerleiren i -82 skapte ny bevissthet om jentenes stilling i NKS og NKS'holdning til kvinnepolitikk.

Dette har etterhvert resultert ⁱ at kvinnekamp har kommet inn i våre planer. Det har alltid vært jenter i NKS som har jobba med kvinnepolitikk men det har aldri vært en del av organisasjonens planer og jentene opplevde sjøl at erfaring fra slikt arbeid ga lite uttelling når de ble vurdert til ledende verv.

Høsten 83 ble det stor bevegelse rundt kampen mot porno og prostitusjon. Både Unni Rustads TV-program og horekundeaksjonene ga denne kampen god mediadekning og opinionsoppslutning.

På Blindern ble det danna ei gruppe av "Studenter mot porno"-STUMP. Denne har hatt en voldsom medlemstilstrømning (350 våren-84) hvorav en stor del aktive. Dette har igjen styrka Kvinnefronten.

NKS har omsider tatt konsekvensen av at dette arbeidet er viktig. Både i Oslo, Bergen og Trondheim har det vært jenteansvarlige i distriktsstyrene. I Oslo ble det nedsatt et utvalg med tre jenter, fra arbeidsutvalget, distriktsstyret og Kvinnefronten for å samordne kvinnepolitikken. Målsettinga var å gi dette arbeidet en ledelse og utvikle en kvinnepolitikk for NKS, samt sikre verving fra dette kampfeltet til organisasjonen. Utvalget fungerer fremdeles ikke helt etter intensjonene, men målsettinga bør være å få et kvinnepolitisk program til diskusjon i NKS.

NKS har også vært representert i partiets kvinneutvalg.

Når vi idag rekrutterer et stort flertall jenter til NKS skyldes ikke dette bare det kvinnepolitske arbeidet. Men det er all grunn til å anta at den generelle undertrykkinga av kvinner sammen med det nye oppsvinget i kvinnekampen skaper en raskere bevisstgjøringsprosess hos jenter.

Konklusjon:

Kvinnepolitikken har vært forsømt i NKS og det har vært riktig å oppprioritere denne. Sjøl om det er langt igjen før vi kan måle store resultater på dette området er det helt klart at vi er på vei. Kvinnekampen er uten tvil det området det for øyeblikket er størst bevegelse på.

I en organisasjonsbyggende fase må også dette momentet komme i betraktning.

Internasjonalt arbeid.

Dette kampområdet har vært nærmest ikke-eksisterende i nyere tid i NKS bortsett fra litt halvhjerta innsats i enkelte kortere kampanjer og markeringer.

Afghanistanuka betyde et markant oppsving for dette arbeidet i Norge. Initiativet til uka kom fra NKS og hele kampanja fikk en studentprofil som styrka trua på vilje til internasjonal solidaritet blant studenter.

Uka kunne aldri vært gjennomført i det omfanget den fikk uten NKS. Her var NKS-representasjonen i NSU's arbeidsutvalg også oppsummeres som helt avgjørende.

Vaklende holdning til sosialimperialismens krigføring i Afghanistan gjorde at enkelte SV'ere nærmest saboterte uka. Det er likevel viktig å være klar over den ideologiske endringa som har skjedd siden denne krigen brøt ut da det nærmest var legitimt å ikke gi sin støtte til den afghanske geriljaen. Slike standpunkter må i dag tilsløres med vikarierende argumentasjon.

Afghanistanuka resulterte i nesten 200 000 kroner til geriljaen, blomstrende aktivitet og flere nye afghanistan-komiteer. Den skapte ikke umiddelbar tilstrømming til NKS, men har gitt oss nytt omland på flere læresteder.

Sommeren -84 var den internasjonale situasjonen hovedtema på sommerleiren. Diskusjonene var mye preget av at dette er nytt stoff for mange. Men interessen tydet på at det ville være enklere å mobilisere NKS'ere til internasjonalt arbeid i tida framover.

Konklusjon:

Afghanistanuka var en viktig begivenhet for NKS. Den viste at det finnes stor entusiasme blant mange for å drive solidaritetsarbeid. Dette er en bevegelse som kan være mulig å utnytte til arbeid av mer permanent karakter.

Afghanistanuka og sommerleirdiskusjonen har høynet forståelsen i NKS for nødvendigheten av internasjonalt solidaritetsarbeid og at dette må få konkrete konsekvenser for det kommunistiske studentforbundet.

OPPSUMMERING AV LINJEKAMPER I NKS

Det har stått flere linjekamper i NKS i perioden.

Enkelte av disse har gått på prioriteringer av arbeidet.

Denne motsigelsen har stått særlig sterkt i Trøndelagsdistriktet, men også i sentralstyret.

Dette har hovedsaklig dreid seg om vektlegging på eksternt arbeid i forhold til internt arbeid og på hvilke områder som skal prioriteres innafør det eksterne arbeidet.

Her har særlig interessekamp blitt satt opp mot studentersamfunnsarbeid.

Slike problemer er sjølsagt særdeles aktuelle i en organisasjon med mange virkefelt og få medlemmer.

- "en strikk er jo ikke lenger enn den er..."

Allikevel har sidene i disse motsigelsene blitt satt opp mot hverandre på en slik måte at man ikke har fått utrettet noe på noen av feltene.

Den eneste løsningene på disse problemene er konkret planlegging.

Hvem skal jobbe med hva og hvor mye skal oppnås ?

En organisasjon som NKS kan vanskelig slutte å jobbe med kvinnepolitikk, studentersamfunn, studentpolitikk eller studiesirkler.

Den viktigste løsningen er sjølsagt å bli fler.

Det har også vært en del uklarhet omkring forholdet mellom dagskampen og organisasjonsbygginga.

Her er det viktig å slå fast at verving/organisasjonsbygging er ei særegen oppgave som krever egne metoder.

Eksempelvis verver vi mest i tilknytning til konkrete vervekampanjer når det blir tatt et særegent grep om dette arbeidet.

Vi skal sjølsagt verve gjennom dagskampen, men verving er også i denne sammenhengen en spesiell oppgave og forskjellig fra å drive kvinnekamp, solidaritetsarbeid med Afghanistan osv.

Disse ulike arbeidsområdene må drives som det det er, etter de særegne metodene som disse oppgavene krever.

Det er helt nødvendig at NKS driver dette dagskamparbeidet for ikke å ende som en fraseradikal sekt. Vi må delta i klassekampen både for at andre skal få tillit til oss, men også for at vi skal skal få nye politiske erfaringer og dessuten styrke vårt eget sjølbilde.

Ingen typer dagskamp/områder/saker er "bedre" eller "dårligere" enn andre. Dvs. ingen former for dagskamp er mer eller mindre revolusjonære. Skillet vil alltid gå mellom ei revolusjonær og ei reformistisk linje både i kvinnekampen, husleiekampen og andre dagskampsaker som vi jobber med.

Oppsummering av sosialismedebatten.

Debatten om partiets prinsippprogram har vært ute til to runder i grunnorganisasjonen og vært behandlet to ganger i Sentralstyret. Synspunktene i debatten går i like mange retninger i NKS som i partiet, - fra en støtte til UPP som en programmatisk nyvinning til et syn på UPP som et avvik fra tidligere korrekte kommunistiske prinsipper. Det finnes imidlertid ingen klar flertallstendens for noen av retningene.

Den viktigste tendensen er at det bare er et fåtall av organisasjonens medlemmer som har deltatt aktivt i debatten.

Dette kan delvis tilskrives partiets manglende ledelse av debatten:

De har i alt for liten grad streket opp hvor de viktigste motsigelsene har stått for å drive diskusjonen videre.

Ledelsen i NKS har heller ikke maktet å styre debatten og har heller ikke kunnet prioritere dette høyt.

Et annet problem i denne sammenhengen har vært manglende evne til å delta i debatten utfra medlemmenes korte fattstid og manglende teoretisk bakgrunn.

Mange oppfatter heller ikke dette som den viktigste diskusjonen å føre i dag.

KONKLUSJON.

Det var helt korrekt å stille organisasjonsbygging som topprioritert oppgave gjennom hele landsmøteperioden.

Dette var nødvendig for å berge NKS.

Det er imidlertid mange problemer i organisasjonen som bør løses for å sikre framgang i å bygge et større og sterkere NKS.

Hovedproblemet i NKS i dag er ikke politiske motsigelser som truer med å lamme organisasjonen eller fjerne NKS fra de kommunistiske grunnprinsippene. Dette betyr sjølsagt ikke at det ikke eksisterer uenighet om viktige teoretiske spørsmål.

Hovedproblemet synes heller å være manglende bevissthet om hva som skal å være den kommunistiske organisasjonens oppgave i vårt samfunn.

Dette skyldes dels politisk uenighet om hva som faktisk er våre oppgaver, dels skyldes det ubevisst påvirkning fra sosialdemokratisk ideologi som bidrar til å svekke forståelsen av hva vi er og hvor vi vil.

Sist men ikke minst kan årsakene skrives tilbake til manglende innsikt og forutsetninger for en slik kommunistisk bevissthet.

Dette er en nødvendig konsekvens av at en stor del av vår medlemsmasse er nyrekrutterte til ml-bevegelsen og aldri har fått noen skikkelig grunnskolering.

Av disse tre faktorene er det all grunn til å tro at at den siste i dag har størst betydning.

Hva slags problemer står NKS overfor akkurat nå ?

- Oppløsning av organisasjonsnormene hemmer oss i arbeidet og hindrer at vi får full uttelling for den store arbeidsinnsatsen som NKS' medlemmer faktisk nedlegger.

Mange av disse problemene kan løses ved rent organisatoriske tiltak: Skolering i kommunistiske organisasjonsprinsipper, klarere planlegging og ansvarsfordeling, større disiplin og økt bruk av kritikk og sjølkritikk.

- Et større avvik ligger imidlertid i at organisasjonen ikke i tilstrekkelig grad er mobilisert på verving.

I noen grad kan dette resultere i byråkratisk rot, adresselapper glemmes, Men det er også sann at folk i enkelte tilfeller vegrer seg for å diskutere politikk med folk. Dette kan enten skyldes manglende konolidering på det politiske grunnlaget, men også usikkerhet på egen evne til å argumentere overfor andre.

Når NKS-medlemmer mangler en tilstrekkelig bevissthet om den kommunistiske organisasjonens funksjon betyr dette at NKS sin betydning blir redusert til å få avviklet interessante lagsmøter.

Perspektivet på interessekampen innsnevres til at denne blir et mål i seg sjøl.

Uten kommunistiske perspektiver for dagskampen kreves heller ingen kommunistisk organisasjon.

Samtidig som vi oppsummerer problemene i NKS er det viktig å være klar over de positive sidene:

Det er et faktum at vi stadig lever videre tross alle spådommer om det motsatte.

- Det eksisterer ikke noe annet revolusjonært alternativ for studentene i dag.
- På tross av feil og svakheter har vi faktisk stilt oss oppgava å jobbe for at kapitalismen skal bli erstatta av sosialisme og kommunisme.
- Det er stor entusiasme for ml-bevegelsen i NKS, samt tru på framtida og vilje til handling.

